

Ο “μισθός” της ελεημοσύνης

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Κάποια μέρα- ήμουν κι εγώ εκεί, καθώς και δυό-τρείς ακόμα – τόν επισκέφθηκε στο κελλί του ένας άλλος αδελφός για ν’ ακούσει λόγο ωφέλιμο. Μετά τόν συνηθισμένο άσπασμό, ό επισκέπτης κάθισε και ρώτησε τόν όσιο:

-Σέ παρακαλώ, πάτερ, πές μου, ποιός είναι ό μισθός αύτών πού μοιράζουν τά πλούτη τους έλεημοσύνη στους φτωχούς;

-Δέν έχεις ακούσει τί λέει τό Εύαγγέλιο; τοῦ λέει ό άγιος.

Πολλά έχω ακούσει και διαβάσει. Άλλά νά, θέλω ν’ ακούσω κάτι κι από τό στόμα σου.

-Ό Θεός τοῦ ούρανοῦ και τῆς γῆς νά σοῦ δώσει άπόκριση μέ τό στόμα μου, σύμφωνα μέ τήν πίστη σου. Γιατί εγώ είμαι αδύναμος και άνάξιος. Άκουσε λοιπόν...

Έκανε μία παύση και συνέχισε:

-Στά χρόνια τοῦ επισκόπου Ιεροσολύμων Κυριακοῦ*, ζούσε ένας πολύ εύσεβής και έλεήμων άνθρωπος, ό Σώζων. Αύτός, περνώντας κάποτε από τό κεντρικό δρόμο τῆς πόλης, βλέπει ένα φτωχό, πού ήταν σχεδόν γυμνός κι έτρεμε από τό κρύο. Τόσο τόν ψυχοπόνεσε, πού έβγαλε τό πανωφόρι του και τοῦ τό φόρεσε. Όταν γύρισε στό σπίτι του, είχε πιά βραδιάσει, κι έπεσε νά κοιμηθεῖ.

Μόλις τόν πήρε ό ύπνος, είδε στ’ όνειρό του ότι βρέθηκε σ’ έναν θαυμαστό

φωτόλουστο κήπο. Ήταν γεμάτος λουλούδια υπέροχα και μοσχομυριστά, τριαντάφυλλα και κρίνα και άλλα άμέτρητα, καθώς και λογής-λογής δέντρα, τόσο φορτωμένα μέ εξάισιους καρπούς, πού τά κλαδιά τους έγερναν ώς τή γή.

Μέσα σ' αὐτά χωμένα, ἀναρίθμητα πουλιά κελαηδοῦσαν μέ οὐράνια γλυκύτητα, ἐνώνοντας ἀδιάκοπα τούς δοξολογικούς τους ὕμνους μέ τό ἀπαλό θρόσιμα τῶν φύλλων. Τό ἄκουσμα καί τό θέαμα τοῦ κήπου ἐκείνου ἦταν, πραγματικά, πέρα ἀπό κάθε περιγραφή.

Ἐνῶ λοιπόν ὁ Σώζων κοίταζε ὀλόγυρα ἐκστατικός, παρουσιάζεται μπροστά του ἕνας ἄγνωστος νέος καί τοῦ λέει: "Ἐλα μαζί μου", καί σέ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα φράχτη μέ χρυσά κάγκελα. Ρίχνοντας τό βλέμμα του πίσω ἀπό τό φράχτη, εἶδε μίαν αὐλή κι ἕνα υπέροχο παλάτι.

Καθώς τό θαύμαζε καί τό περιεργαζόταν, βγαίνουν ἀπό μέσα δεκαέξι φτερωτοί ἄνδρες, λαμπεροί σάν τόν ἥλιο, χωρισμένοι σέ τέσσερις τετράδες. Κάθε τετράδα βάσταζε στούς ὦμους κι ἀπό ἕνα χρυσό κιβώτιο. Προχώρησαν μέ γοργά βήματα πρὸς τό μέρος πού στεκόταν ὁ Σώζων.

Μόλις πλησίασαν στά χρυσά κάγκελα, ἀπέναντί του, στάθηκαν, κατέβασαν τά κιβώτια ἀπό τούς ὦμους καί τ' ἀκούμπησαν καταγῆς.

Ἐδειχναν σά νά περίμεναν κάποιο ἀνώτερό τους. Καί πράγματι, μετά ἀπό λίγο βλέπει ὁ Σώζων ἕναν πανέμορφο ἄνδρα νά βγαίνει ἀπό τό παλάτι καί νά κατευθύνεται πρὸς τούς ἀγγέλους. "Ἀνοίξτε τά κιβώτια", τούς πρόσταξε, "καί δεῖξτε σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο τί του φυλάω, γιά τό πανωφόρι πού μοῦ χάρισε πρὶν ἀπό λίγο διαμέσου ἐκείνου τοῦ φτωχοῦ".

Ἀμέσως ἀνοίξαν τό ἕνα χρυσό κιβώτιο καί ἄρχισαν νά βγάζουν χιτῶνες καί φορεσιές βασιλικές, ἄλλες κατάλευκες, ἄλλες κεντητές, περίλαμπρες καί ἀνεκτίμητες.

Τίς ἄπλωσαν μπροστά του. "Σώζων, σοῦ ἀρέσουν;", τόν ρώτησαν. "Δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε τή σκιά τους νά δῶ!", ἀποκρίθηκε θαμπωμένος ἐκεῖνος. Μά οἱ ἄγγελοι συνέχισαν νά τοῦ παρουσιάζουν λαμπρούς, περίτεχνους καί χρυσοποίκιλτους βασιλικούς χιτῶνες. Ἰσαμε χίλιους, πάνω-κάτω, θά τοῦ δείξανε!

Ὅταν πιά ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων τοῦ φανέρωσε ἔτσι παραστατικά, ὅτι γιά τό ἕνα πανωφόρι πού ἔδωσε θά πάρει πολλαπλάσια καί θά κληρονομήσει τήν αἰώνια ζωή, τοῦ λέει: "Σέ βεβαιώνω, Σώζων, ὅλα τοῦτα τ' ἀγαθά τά ἐτοίμασα γιά σένα, ἐπειδή, ὅταν μέ εἶδες γυμνό, μέ σπλαχνίστηκες καί μ' ἔντυσες.

Πήγαινε λοιπόν και συνέχισε να κάνεις τό ίδιο, για να κάνω κι εγώ τό ίδιο. Όταν δίνεις έσύ σέ κάποιον φτωχό ένα ροϋχο, σοϋ έτοιμάζω εγώ εκατό''. Γεμάτος χαρά και δέος ό Σώζων ρώτησε: "Κυρίέ μου, ήθελα να 'ξερα, τό ίδιο κάνεις μ' όλους όσοι έλεοϋν τούς φτωχούς; Τούς έτοιμάζεις εκατονταπλάσια άγαθά και ζωή αιώνια;".

Κι Έκεϊνος άπάντησε: " «Πäs όστις άφῆκεν οίκίας ή άγροϋς ή πλοϋτον ή δόξαν ή πατέρα ή μητέρα ή άδελφούς ή άδελφάς ή γυναϊκα ή τέκνα ή τι τών επιγείων, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει». Μή μετανιώνεις λοιπόν ποτέ για κάποια έλεημοσύνη σου. Οϋτε να ταπεινώνεις τόν φτωχό πού τοϋ έδωσες κάτι.

Γιατί τότε, αντί για μισθό, θα πάθεις διπλή ζημιά: Και τήν άμοιβή σου θα χάσεις και στή μέλλουσα Κρίση θα κατακριθείς''. Τότε άκριβώς ό Σώζων ξύπνησε.

Ήταν όλος έκπληξη και θαυμασμό για όσα είδε. Πετάχτηκε άμέσως από τό κρεβάτι -δέν είχε πιά καμιά όρεξη για ύπνο-, πήρε και τό δεύτερο πανωφόρι του και τό πήγε σέ κάποιον άλλον φτωχό. Μόλις όμως γύρισε πίσω, άργά τή νύχτα, κι έπεσε να ξανακοιμηθεί, είδε τό ίδιο όραμα!

Τό πρoύ λοιπόν μοίρασε όλη του τήν περιουσία στους φτωχούς, άπαρνήθηκε τόν κόσμο κι έγινε μοναχός άγωνιστής και ένάρετος. Αϋτά έχοντας υπόψη σου, παιδί μου, κάνε κατά τή δύναμή σου κι έσύ τό ίδιο, συμβούλεψε ό όσιος τόν επισκέπτη του. Έτσι θα θησαυρίσεις στον οϋρανό εκατονταπλάσια.

Ένας Άσκητής Επίσκοπος, Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανῆς
Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπος Άττικής 2004